

og det er den psykiske terror, frygten. Det er frygten for, at han står lige uden for, at han kan komme og sparke døren op på et hvilket som helst tidspunkt, eller frygten for at møde ham på gaden eller i supermarkedet. At blive slået af sin mand handler ikke kun om de blå mærker og sår, som vi kan se. Man får nogle ar på sjælen forårsaget af frygten for, at han kan være her når som helst, og at man intet kan gøre.

Så hvad kan vi gøre for de mange kvinder og børn, så de i Danmark i dag skal kunne føle sig mere trygge? I dag kan en voldelig mand få polititilhold. De seneste år er der udstedt 400-500 polititilhold om året, men desværre oplever mange kvinder, at deres tidligere ægtefælle eller samlever overtræder et meddelt polititilhold. Der har også været flere eksempler på, at ægtefælledrab sker, på trods af at gerningsmanden havde forbud mod at opsøge kvinden.

For netop at imødegå de mange ægtefælledrab og andre overfald og for at skabe større tryghed for især de kvinder, der oplever, at deres tidligere ægtefælle eller samlever gang på gang overtræder et meddelt polititilhold, og derfor frygter at blive overfaldet eller dræbt af den pågældende, foreslår Socialdemokraterne, at der indføres en forsøgsordning med fodlænke med GPS-sender til personer, der overtræder et meddelt polititilhold. Dette skal ske, når det konkret vurderes, at den person, der skal beskyttes af polititilholdet, er i fare for at blive overfaldet. Vi vil gerne indføre en forbudszone, så den voldelige mand skal opholde sig mere end 1 km i radius fra f.eks. forurettedes bopæl og arbejdsplads.

Om en overtrædelse af polititilholdet skal have den konsekvens, at gerningsmanden skal GPS-overvåges, må bero på en konkret vurdering af sagens omstændigheder, herunder gerningsmandens karakter og det konkrete brud på polititilholdet. Men det er vores opfattelse, at beslutningen om fodlænke med GPS-sender bør kunne træffes af politiet og således ikke nødvendigvis skal afvente dom. Men domstolene vil naturligvis efterfølgende under straffesagen om overtrædelse af polititilholdet kunne prøve, om såvel polititilholdet som beslutningen om fodlænke er meddelt med rette.

Det er Socialdemokraternes opfattelse, at forsøgsordningen med fodlænke vil være et værdifuldt bidrag til styrkelsen af indsatsen til bekæmpelse af vold og drab især i nære relationer, og vi finder, at forsøgsordningen ud over at være med til at beskytte navnlige kvinder også

vil kunne give manden et bedre liv. Ordningen vil kunne give mændene et anstændigt liv, dog med nogle begrænsninger. Vi fratager dem muligheden for at opsøge kvinden, men vi sætter dem trods alt ikke bag tremmer. Samtidig vil det her også give netop manden en mulighed for at være en del af samfundet.

Det skal også her nævnes, at vi ikke kun ser kvinderne som ofre, men at det også ofte er mænd, der er ofre, som også fru Karina Lorentzen Dehnhardt nævnte. Ofte har mænd, der slår, også selv været udsat for vold eller misbrug, og derfor er det stadig vores klare opfattelse, så de ikke slår igen, og så også de sikres et værdigt liv. Ingen kan være tjent med at slå på andre, og ingen kan være tjent med at blive slået.

Vi tror dog også, som det har lydt i debatten i dag, at teknologien godt kan være med til at løse de her problemer for os. Vi tror på, at vi igen kan komme frem som foregangsland. Vi tror på, at vi i Danmark kan investere i nogle teknologiske løsninger, som kan hjælpe os ud af den her problematik, og derfor havde vi da håbet på, at der var lidt flere, der også turde tro på og udvikle det her sammen med os. Det kan jo ikke passe, at det kun er Kurt Westergaard, som vi kan passe på i dagens Danmark. Vi må og skal også i langt højere grad kunne hjælpe de her kvinder, der hver dag lever i frygt, fordi han kan stå lige uden for.

KL 11:42

Formanden:

Tak til fru Julie Rademacher. Der er ikke ønske om korte bemærkninger. Dermed er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget, hvis ingen gør indsigelse.

Det er ikke tilfældet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 179:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af indsatsen over for ofre for personfarlig kriminalitet.

Af Karen Hækkerup (S) m.fl.
(Fremsættelse 14.04.2009).

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet, og det er justitsministeren, der får ordet.

Kl. 11:42

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

For kort tid siden behandlede vi her i Folketingssalen beslutningsforslag B 88 om styrkelse af indsatsen over for ofre. Det beslutningsforslag, som vi nu behandler, indeholder på tilsvarende måde en række forslag vedrørende ofre for forbrydelser, heraf nogle gengangere fra B 88.

Kl. 11:42

Det er centralt for regeringen at varetage hensynet til dem, der bliver ofre for forbrydelser. Det er en af grundstenene i regeringens retspolitiske linje. Ofre for forbrydelser skal mødes med respekt, forståelse og en hjælpende og støttende hånd fra samfundets side. Regeringen lægger derfor vægt på, endda meget stor vægt på, at sikre en bred og sammenhængende indsats, der virkelig gør reel gevinst for ofre for forbrydelser.

Som jeg nærmere redegjorde for i forbindelse med førstebehandlingen af beslutningsforslag B 88, har regeringen løbende taget en række initiativer for at forbedre indsatsen over for ofrene. Jeg kan eksempelvis nævne, at der i 2005 blev gennemført en styrkelse af retsstillingen for forurettede i sager om en række alvorlige personfarlige forbrydelser, så der i dag som udgangspunkt altid beskikkes en bistandsadvokat, der skal hjælpe og vejlede den forurettede under sagen.

I 2007 blev der gennemført nye regler for at styrke og udbygge politiets og anklagemyndighedens information og vejledning til de forurettede. Generelt kan jeg sige, at politi og anklagemyndighed har stor fokus på at yde den nødvendige støtte og bistand til ofre. Jeg vil også fremhæve regeringens lovforslag om en landsdækkende ordning med konfliktråd i straffesager, som heldigvis ser ud til at blive vedtaget med bred opbakning fra Folketingets partier.

Som nævnt under førstebehandlingen af beslutningsforslag B 88 er regeringen enig i, at selv om der som nævnt er taget mange initiativer på dette område, skal man ikke stille sig tilfreds. Regeringen ønsker at få set bredt på mulighederne for nye initiativer, der giver en reel forbedring for ofrene. Jeg vil derfor som tidligere nævnt nedsætte en sagkyndig arbejdsgruppe, der skal overveje mulighederne for en styrket og

bred indsats. Der skal bestemte ikke være tale om en syltekrukke, men omvendt mener jeg, at det er vigtigt at give den fornødne tid til, at alle relevante muligheder kan blive overvejet til bunds, så der kan blive tale om reelle forbedringer, der virkelig gør en forskel.

De enkelte elementer, som både nævnes i beslutningsforslag B 88 og i det forslag, som vi behandler i dag, vil indgå i arbejdsgruppens arbejde. Jeg vil derfor blot knytte følgende kortfattede bemærkninger til de forskellige elementer i forslaget:

Erstatning og godtgørelse for personskade til ofre for forbrydelser fastsættes efter de almindelige regler i erstatningsloven. Med hensyn til den almindelige tortgodtgørelse, som nævnes i beslutningsforslaget, angår den ret beset noget, som der jo ikke kan sætte kroner og øre på, nemlig en anerkendelse af den særlige krænkelse og ydmygelse, som den skadelidte har været udsat for. Niveaueet for tortgodtgørelse blev forhøjet væsentligt ved en lovændring i 2001, men jeg vil ikke afvise, at der kan være grund til igen at se nærmere på reglerne om tortgodtgørelse m.v.

Man må dog være opmærksom på, at uanset hvor højt vi måtte sætte beløbet, vil penge aldrig kunne lindre den smerte i sjælen efter en voldtægt. Det vil derfor være forkert at have som mål at fastsætte et beløb, som er højt nok, for det – i gæseøjne – rigtige beløb findes jo ganske simpelt ikke. Dertil kommer det meget vigtige, at tortgodtgørelsen jo som bekendt kommer oven i den almindelige erstatning, som offeret kan få efter reglerne i erstatningsansvarsloven, og som bl.a. dækker det økonomiske tab, som offeret lider, f.eks. tabt arbejdsfortjeneste og eventuelt også tab af fremtidig arbejdsevne. Disse erstatninger kan alt efter omstændighederne løbe op i millionbeløb.

Jeg vil også nævne, at erstatning efter offererstatningsloven langtfra er udelukket, selv om politianmeldelse af det strafbare forhold sker senere end 24 timer efter forbrydelsen. Efter loven skal politianmeldelse ske uden unødigt ophold, hvilket efter Erstatningsnævnet praksis altid er tilfældet, hvis anmeldelsen er sket inden 24 timer, men der ses i praksis bort fra, at der først er sket politianmeldelse senere, hvis der f.eks. er faldet dom over skadevolderen, eller hvis offeret på grund af tilskadecomsten har været ude af stand til at anmelde forholdet inden for denne frist.

Som nævnt under førstebehandlingen af beslutningsforslag B 88 rejser forslaget om bods-

penge principielle spørgsmål, bl.a. om en sådan ordning har karakter af en ekstrastraf, samt spørgsmål om de administrative og ressourcemæssige konsekvenser i relation til inddrivelse af et sådant beløb.

Forslaget om underretning af offeret om geringsmandens udgang m.v. rejser også en række spørgsmål, bl.a. om det reelt vil føre til større tryghed for offeret og om den praktiske udformning og afgrænsning af en sådan ordning.

Ved behandlingen af beslutningsforslag B 88 var vi også inde på reglerne om psykologhjælp til ofre. Jeg kan i den forbindelse tilføje, at Erstatningsnævnet i de tilfælde, hvor sygesikringen efter de gældende regler herom yder tilskud til op til 12 psykologbehandlinger, efter fast praksis dækker den del af offerets udgifter, som ikke dækkes af sygesikringen. Så de ting, der var fremme under den debat, holdt altså ikke, i forhold til hvordan den virkelige verden ser ud. Nævnet kan efter en konkret vurdering af behovet dække udgifter til yderligere psykologbehandling.

På baggrund af det, jeg her har nævnt, kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget, men som det er fremgået, er regeringen enig i grundpræmissen om, at der er behov for se på, om indsatsen for at hjælpe og støtte ofre for kriminalitet kan forbedres yderligere.

Der er grund til at gå grundigt til værks og have en åben indstilling til de forskellige muligheder, der kan komme på tale. Derfor har regeringen som sagt besluttet at anmode en sagkyndig arbejdsgruppe om at vurdere området, så vi kan få det bedst mulige beslutningsgrundlag for en styrkelse af indsatsen, som vi her i Folketinget er enige om at lægge vægt på.

Med hensyn til de enkelte elementer i beslutningsforslaget rejser det efter regeringens opfattelse nogle vanskelige spørgsmål, som bør overvejes nærmere. Derfor vil jeg sørge for, at de kommer til at indgå i arbejdsgruppens arbejde.

Kl. 11:49

Formanden:

Tak. Der er en kort bemærkning fra fru Karen Hækkerup.

Kl. 11:49

Karen Hækkerup (S):

Først vil jeg sige, at det er dejligt, at den nye justitsminister, som jo næsten ikke en ny mere, men som alligevel stadig væk er lidt ny, har den tilgang til arbejdet, som han har. Vi er sådan set vant til her i Folketinget, at når oppositionen fremsatte forslag under den tidligere justitsmini-

ster, blev det bare rent afvist; der var ikke noget dér, man overhovedet havde lyst til at gå ind i en debat om. Der må jeg sige, at den nye minister har en helt anden tilgang til det. Ministeren vil nedsætte arbejdsgrupper, ministeren vil se på det, ministeren har rent faktisk et ønske om at gå ind i de emner, som vi rejser, og det er uanset, om det er skærpet straf for vold mod mænd, som slår deres koner, mens børnene ser det, eller om det er forslag, som handler om, at man skal blive bedre til at passe på de vagtcentraler, som passer på pengene. Uanset hvad det egentlig er, oppositionen fremsætter forslag om, kvitterer ministeren med at sige: Det vil jeg egentlig gerne gå ind i og se, om vi kan gøre smartere. Det vil jeg egentlig starte med at sige tak for.

Så kommer mit konkrete spørgsmål, som handler om det med offererstatningen, for der sagde ministeren lige nu, at der jo ikke rigtig var noget beløb for, hvad man egentlig skulle kunne få, og hvad der vil være rimeligt, men er ministeren ikke enig i, at de erstatninger, vi giver i dag, er latterligt lave?

Kl. 11:50

Formanden:

Justitsministeren.

Kl. 11:50

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Der er jo forskel på, hvilken form for erstatning det drejer sig om, og vi har jo også besluttet os til, at det er domstolene, som fastsætter erstatningsniveauet. Men med hensyn til nogle af de erstatningsbeløb, jeg hører om, og som er fastlagt automatisk, synes jeg, det er værd at overveje, om man skal gøre noget ved det, og det er derfor, jeg har bedt arbejdsgruppen om at se på det, og i stedet for at det sådan bliver ud fra mine og spørgerens følelsesmæssige ønsker, synes jeg, vi skal få nogle kvalificerede folk til at se på det. Det er også derfor, jeg kvitterer for beslutningsforslaget her ved at sige, at det er relevant at tage det op, men at jeg synes, man skal gøre det på den måde. Der ligger så en nuanceforskelle.

Beslutningsforslaget lægger op til, at det skal være en egentlig kommission, der skal se på det, jeg lægger så op til, at det skal være en hurtigtarbejdende arbejdsgruppe, som skal se på det, for jeg tror, det er rigtigt, at man får kigget det hele efter i sømmene og kommer ud i alle hjørnerne. På den baggrund er jeg jo sådan set positiv over for intentionerne i beslutningsforslaget, men synes, det skal være en sagkyndig arbejdsgruppe, som ser på.

Formanden:

Fru Karen Hækkerup.

Kl. 11:51

Kl. 13:00

Karen Hækkerup (S):

Hvad man kalder det, er vi fra Socialdemokraternes side fuldstændig ligeglade med, bare resultatet bliver, at det ender sådan, at erstatningerne til ofre for vold bliver sat op, for det er utrolig gammeldags, den måde, erstatningssystemet er skruet sammen på i dag, hvor man får en langt højere erstatning for at være blevet uretrettigt fyret eller for at have lidt et økonomisk tab, end man gør, hvis man er blevet slået ned og i virkeligheden er blevet invalideret ganske, ganske groft. Ministeren kan kalde det, hvad ministeren vil, det betyder ingenting for os Socialdemokrater; for os er det vigtige, at erstatningerne bliver sat i vejret.

Kl. 11:51

Så vil jeg spørge til psykologbehandlingen. Der sagde ministeren, at der var mulighed for, at der var nogle, der, hvis den normale sygesikring ikke dækkede det, kunne få hjælp ud over de 12 timer, som der ellers var fastsat. Og der vil jeg gerne spørge ministeren: Inkluderer det, at der stadig væk er en egenbetaling på 300 kr. pr. time, eller er de timer, der ligger ud over de første 12 timer så vederlagsfri – eller gratis?

Kl. 11:52

Formanden:

Ministeren.

Kl. 11:52

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

For at være helt ærlig ved jeg det ikke, men det vil jeg da gerne undersøge, hvis der kommer et konkret spørgsmål om det. Jeg ved ikke, præcis hvad betalingen er. Sådan som jeg har forstået det, er det sådan med hensyn til de 12 timer, at sygesikringen dækker en del, og så får man også dækket resten af det offentlige. Hvordan fordelingen ellers er, må jeg indrømme at jeg ikke ved, men det vil jeg selvfølgelig gerne undersøge.

Kl. 11:52

Formanden:

Tak til justitsministeren. Der er ikke flere korte bemærkninger.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet er udsat. (Kl. 11:52).

Første næstformand (Svend Auken):

Mødet er genåbnet.

Det glæder mig at se, at forslagsstillernes ordførere er på vej ind i salen. Vi går nu over til ordførerrækken, og den første ordfører er hr. Kim Andersen.

Kl. 13:01

(Ordfører)**Kim Andersen (V):**

Jeg vil sådan set godt begynde med at takke Socialdemokraterne for det forslag, vi her har til behandling, om en styrket indsats over for ofre for personfarlig kriminalitet. Ja, indrømmet, det er ikke noget, der sker så ofte fra min side, men ret skal jo være ret, og når man peger på noget rigtigt og noget relevant, skal det fremhæves og anerkendes.

Vi er fra Venstres side helt enige i, at man som samfund skal hjælpe og støtte dem, der er blevet ofre for kriminalitet, på alle mulige måder, og at man fra samfundets side skal gøre alt, hvad man kan, for at de kan komme videre i tilværelsen som mennesker på en sikker og fornuftig måde. Der skal ikke være gnist af tvivl om, at vi er på ofrenes side – det er dem, vi vil hjælpe, det er dem, vi har bekymringer for, det er dem, vi vil sætte ressourcer af for at hjælpe – og at vi vil bekæmpe voldsmændene og de kriminelle i enhver form og på enhver legal måde.

Jeg er meget glad for det, som justitsministeren sagde i sin besvarelse af forslagsstillernes beslutningsforslag her lige før frokostpausen. Jeg er meget glad for, at justitsministeren på regeringens vegne tilkendegiver, at det område her har regeringens allerstørste opmærksomhed. Men det er klart, at det er komplekst. Vi har jo behandlet de her ting flere gange; vi kan nævne B 88, vi kan nævne en lang række andre tiltag omkring erstatning og omkring konfliktmægling osv. Det er svære problemstillinger, de hænger sammen, og derfor skal de jo behandles på en seriøs måde, og det skal kunne ses under et hele. Så jeg synes, det er godt, at ministeren siger, at der nu skal nedsættes en sagkyndig arbejdsgruppe. Jeg er også glad for, at ministeren selv siger, at det ikke skal være en syltekrukke, der sidde i 2, 5 eller 7 år, og – det vil jeg gerne understrege som noget meget væsentligt fra vores side – at det skal være et meget hurtigtarbejdende udvalg, som skal se på, hvordan vi kan forbedre voldsofrenes stilling og livssituation, når de har været udsat for vold og kriminalitet.

Jeg vil med de ord sådan set nøjes med at sige, at vi har stor sympati for Socialdemokraternes overvejelser; vi deler dem. Vi har selv arbejdet for at fremme det aspekt i lang tid. Vi ved også, at det ligger regeringen på sinde, og vi ser frem til at diskutere det her spørgsmål videre, når vi har et kvalificeret oplæg fra den sagkyndige arbejdsgruppe, som ministeren nu meget snart vil nedsætte. For vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at bekæmpe voldsmændene og de kriminelle og hjælpe dem, som er blevet ofre for disse ugeringer.

Kl. 13:04

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi videre i ordførerrækken, og den næste er fru Marlene Harpsøe.

Kl. 13:05

(Ordfører)

Marlene Harpsøe (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører, hr. Peter Skaarup, ikke kan være til stede, skal jeg på Dansk Folkepartis vegne fremføre følgende:

Socialdemokratiet foreslår en række initiativer, der går ud på at styrke indsatsen over for personer, der har været udsat for personfarlig kriminalitet som vold og voldtægt.

Dansk Folkeparti har ved flere lejligheder fremsat forslag, der har haft til formål at reducere netop personfarlig kriminalitet samt gøre tilværelsen nemmere for ofre for vold. Her kan f.eks. nævnes beslutningsforslag nr. B 123 fra forrige folketingsamling om at beskytte kvinder mod seksuelle overgreb m.v. Forslaget lagde bl.a. op til at styrke modtagelsescentre for voldtægtsofre.

Socialdemokratiets forslag om at styrke indsatsen over for voldsofre indeholder mange gode initiativer og flugter således ganske godt med Dansk Folkepartis retspolitik. Dansk Folkeparti er umiddelbart positivt indstillet over for de fleste af forslagens initiativer.

Ofre for vold og voldtægt bør have en langt højere erstatning end den, de får i dag. Det er Dansk Folkepartis klare holdning, at ofre for pædofiles seksuelle overgreb også bør inkluderes i det forslag, vi behandler i dag.

Dansk Folkeparti ser som sagt positivt på forslaget. I forbindelse med udvalgsarbejdet er der dog en række spørgsmål, vi skal have belyst, bl.a. hvordan vi sikrer en ensartet erstatningsordning, der er rimelig, og som sikrer, at ofre for personfarlig kriminalitet ydes en erstatning, der i langt højere grad end den, de får i dag, står i forhold til den gene, de har været udsat for.

Kl. 13:06

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Så er det fru Karina Lorentzen Dehnhardt.

Kl. 13:07

(Ordfører)

Karina Lorentzen Dehnhardt (SF):

Der er rigtig mange gode tanker i det forslag, som Socialdemokraterne præsenterer her i dag, og som skal gøre det nemmere at være offer eller forurettet i Danmark.

Jeg synes, at det er lidt ærgerligt, at vi i dag ikke kan stille spørgsmål til Dansk Folkepartis ordfører, for jeg synes faktisk, det ville være interessant at vide, hvorfor Dansk Folkeparti ikke har været lidt mere foregangsmand på det her område. Jeg synes, det er utroligt, at de mest progressive partier på det her område i forhold til at sikre ofrenes retsstilling og rettigheder har været Socialdemokraterne og SF, som begge står bag de forslag, som i år er blevet behandlet her i Folketinget.

Som sagt synes jeg på SF's vegne, at der er rigtig mange gode tanker i det her forslag. Vi har i SF den holdning, at vi gør alt, alt for lidt for ofre. Der er enormt stor fokus på straf, men det hjælper jo ikke ofrene. Der skal simpelt hen være adgang til andre ting for ofrene, så de kan komme over meningsløse overgreb.

I SF's forslag vil vi bl.a. gerne styrke offerrådgiverne, og jeg har stadig væk ikke fået et klart svar på, om vi kan hjælpe offerrådgiverne til at få deres transportomkostninger dækket. Det synes jeg er meget vigtigt. De gør et stort, værdifuldt og nyttigt arbejde, men det er ganske urimeligt, at de selv skal betale transporten for at komme ud og hjælpe de mennesker, som sidder i en meget, meget svær situation efter en voldtægt eller et voldeligt overfald.

Vi har ligesom Socialdemokraterne foreslået en erstatningsfond – vi kaldte den nu en offerfond, men jeg tror, at ideen er den samme – som bl.a. kan bruges til at finansiere forskning og forskellige former for hjælp til ofrene. Vi har også foreslået, at gerningsmandens løsladelse skal kunne blive offeret bekendt, hvis offeret ønsker det. Jeg er ikke enig i justitsministerens betragtning om, at vi skal beskytte offeret på den her led, fordi det kan skræmme ofrene. Jeg synes, vi skal lade det være op til offeret selv at bestemme, om det er en oplysning, offeret har brug for og kan have gavn af. Det synes jeg ikke vi skal sidde her i Folketinget og være overformynderiske i forhold til.

I SF kan vi fuldt ud støtte tanken om en kommission, som skal kigge på erstatningerne. Det er tydeligt, at der er nogle forskelle i erstatningsniveauet, og det vil være fornuftigt, at vi får set på det. Vi har også i SF rejst den problemstilling, at vi har kendskab til sager, hvor ofre faktisk ikke har fået erstatning, fordi den mistænkte gerningsmand er blevet frifundet i en retssag. Det betyder, at de ofre, som rent faktisk vælger at føre de her retssager, står dårligere i forhold til dem, hvor gerningsmanden er ukendt og ikke fundet. Det synes vi er meget, meget urimeligt, og det er i hvert fald en problemstilling, som vi gerne vil have kigget nærmere på.

I forhold til anmeldelsen synes jeg, at den skal være tidsubegrænset. Så rejser det nogle problemstillinger: Skal man kunne komme efter 15 eller 20 år og få en erstatning? Det vil i hvert fald være betænkeligt, og det vil skabe nogle problemer, er jeg overbevist om, men jeg synes på den anden side også, at en 24-timers-anmeldelsesfrist ikke er meget til det offer, som er fuldstændig chokeret, forvirret og efterladt. Det er ganske enkelt for lidt, og det må vi kunne åbne op for.

Med de ord vil jeg sige, at vi har mange positive tanker tilovers for Socialdemokraternes forslag. Vi ser frem til, at justitsministerens udvalg kommer med nogle konkrete løsningsforslag på området her. Vi ville dog være glade for, tror jeg, hvis Dansk Folkeparti i fællesskab med Socialdemokraterne og SF havde fundet nogle løsninger, som vi kunne sætte i værk med det samme. Men jeg må konstatere, at det er der ikke flertal for her i dag, så vi afventer ministerens udvalg.

Kl. 13:11

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi videre i rækken, og den næste er hr. Tom Behnke.

Kl. 13:11

(Ordfører)

Tom Behnke (KF):

Ofre skal mødes med respekt, forståelse og en hjælpende og støttende hånd fra det offentlige side. Sådan sagde justitsministeren, da han svarede på det her beslutningsforslag, og jeg kan ikke være mere enig.

Det er utrolig vigtigt, at ofre møder en forståelse for, at de er ofre, at de har været udsat for en forbrydelse – en forbrydelse, hvor samfundet som samfund er enig om at tage afstand fra det overgreb, der har fundet sted. Jeg tror, det er helt afgørende, jeg tror endda, det er mere afgørende end selve det, man er blevet udsat for, at der ef-

terfølgende er respekt om, at man faktisk har været offer for en forbrydelse, altså at der er en anerkendelse, og at man ikke bare er overladt til sig selv, at andre ikke bare trækker på skuldrene og siger: Nå ja, og hvad så? Næh, tværtimod er det afgørende, at man netop tager det meget, meget alvorligt, at et offer er offer.

Derfor har det også været afgørende for os igennem den tid, den nuværende regering har siddet, at få gennemført en række tiltag, der netop har styrket offeret – styrket offeret, sådan at offeret nemmere kommer videre med sit liv. Det ene er altså, at der indført mulighed for at give en bistandsadvokat til ofre, således at offeret også har noget juridisk bistand og hjælp til at komme igennem en eventuel retssag – en bistandsadvokat, der kan hjælpe og vejlede i forhold til udbetaling af erstatning, og som kan hjælpe og vejlede i forhold til det at skulle møde op i retten og skulle sidde og afgive vidneforklaring osv.

Det er nu lovfæstet, at politi- og anklagemyndighed skal sørge for at informere og vejlede ofre under sagen, sådan at offeret hele vejen igennem sagsforløbet har en klar forståelse og fornemmelse af: Hvad sker der egentlig med min sag? Sådan vil mange ofre jo nok se det.

Vi har fået udvidet konfliktråd til at være en landsdækkende ordning, som jeg også tror har meget stor betydning for ofre – ofre, som jo tit er i den situation, at det ville være hensigtsmæssigt, at man ligesom fik bilagt det, der har været, og at man får forståelse for: Hvorfor var det, at jeg blev offer? Hvad var det, gerningsmanden ville? I mange tilfælde tror jeg jo, at det er rent tilfældigt, at det lige blev det offer, der bliver offer for en forbrydelse, og der er det måske netop vigtigt, at man har konfliktrådet til at få tingene talt igennem, sådan at offeret har mulighed for at komme videre med sit liv.

Så hører vi, at justitsministeren har nedsat et udvalg, som ser på erstatningsstørrelserne, og det er vi fra konservativ side meget, meget tilfredse med. Vi har presset på i et stykke tid for netop at få kigget på, om erstatningerne nu også er store nok. Har de den rigtige størrelse i vore dage? Det kan jo være utrolig vanskeligt at fastsætte, hvad et offer præcis skal have i erstatning, og jeg tror i hvert fald, at vi skal undlade at gøre det til et politisk anliggende, om man skal have 15.000, 20.000, 50.000 eller 100.000 kr. i erstatning. Jeg tror, at det ville blive en meget, meget vanskelig diskussion, hvis det skulle være en politisk afgørelse. Derfor er jeg glad for, at mini-

steren har nedsat et udvalg, hvor eksperter på det her område kan vurdere erstatningers størrelse og relevans. Det ser vi meget frem til kommer.

Forslaget her nævner jo fem helt konkrete ting, man gerne vil. Bl.a. lægges der op til gratis psykologbehandling. Og der tror jeg ikke, det er hensigtsmæssigt at kaste sig ud i blot at udskrive en blankocheck til ethvert offer for enhver forbrydelse om gratis psykologbehandling uden begrænsninger på antal timer eller psykologbehandlingernes størrelse, pris osv. Men det vil være hensigtsmæssigt, som også ministeren har tilkendegivet, at man også ser på det her område med psykologbehandling. For en ting er jo, at man i dag kan få psykologbehandling og hjælp til psykologbehandling efter den almindelige lovgivning, men en anden ting er, at man også har muligheden for som en del af erstatningen at få betalt noget psykologbehandling.

Med hensyn til det femte, som bliver nævnt i forslaget her, om information ved løsladelse tror jeg, at det i langt de fleste tilfælde måske er mere belastende for offeret, end det er hjælpende for offeret, at få at vide, at gerningsmanden nu er blevet løsladt. Men at informere offeret om, at gerningsmanden nu er blevet løsladt, sker jo rent faktisk allerede den dag i dag, for myndighederne kan jo i helt særlige tilfælde vurdere, at det er hensigtsmæssigt at gøre det; så man gør det rent faktisk allerede i dag.

Det tredje element i forslaget, som jeg lige vil nævne her, er, at forslagsstillerne lægger op til, at der ikke skal være nogen forældelsesfrist for anmeldelser eller i hvert fald ikke nogen forældelse i forhold til at kunne få udbetalt erstatning. Der må jeg nok sige, at jeg er meget tilfreds med den ordning, der er i dag, nemlig at man skal anmelde det uden unødigt ophold. Altså, en anmeldelse må indgives, så snart man har mulighed for det, hvis man mener det. Det er ikke et spørgsmål om, at man kan gå i 14 dage eller 3 uger og overveje tingene og så ligesom synes: Nu må jeg nok hellere anmelde det her forhold. Så skal man pludselig til at trevle en sag op, som er ved at være godt gammel. Hvis man ønsker at anmelde en sag, så skal man anmelde den med det samme. Det er klart, at hvis man er i omstændigheder, hvor man f.eks. er indlagt på hospitalet og ikke kan anmelde en sådan forbrydelse, så er der selvfølgelig dispensationsmuligheder; og det er der allerede den dag i dag. Så på det område finder vi, at lovgivningen er tilfredsstillende.

Vi kan ikke støtte beslutningsforslaget, men vi ser frem til, at det af ministeren nedsatte udvalg når frem med nogle gode resultater og løsningsforslag til os.

Kl. 13:16

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder ordføreren om at blive stående. Fru Karen Hækkerup for en kort bemærkning.

Kl. 13:16

Karen Hækkerup (S):

Tak først og fremmest for de mange pæne ord om Socialdemokraternes forslag til, hvordan vi kan forbedre ofres retsstilling. Det syntes jeg var rigtig, rigtig dejligt at høre.

Grunden til, at jeg tager ordet, er, at jeg godt kunne tænke mig at spørge ind til De Konservatives holdning til gratis psykologhjælp. Hr. Tom Behnke siger, at man ikke bare sådan skal udskrive en blankocheck og sige, at alle ofre kan komme rendende med stort set hvad som helst og så få det betalt for tid og evighed. Det er jeg sådan set meget, meget enig i, men grunden til, at vi fra Socialdemokraternes side har taget det med, er jo bl.a. de oplysninger, der går på, at hver sjette, som henvender sig til eksempelvis Center for Voldtægtsofre i Århus, bliver afvist. Der er simpelt hen ikke kapacitet til at hjælpe alle dem, som gerne vil have hjælp. Hvis man så skal ud og have psykologhjælp ude på det private marked, så skal man betale 300 kr. af hver eneste time, selv om man får tilskud til de første 10-12 timer.

Der er altså en egenbetaling forbundet med at være voldtægtsoffer, og det synes jeg simpelt hen bare er så urimeligt. Kan hr. Tom Behnke ikke følge mig i det?

Kl. 13:17

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 13:17

Tom Behnke (KF):

Jo, det er klart, at hvis der er kapacitetsmangel i systemet, så skal vi have set på det. Men det er også noget helt andet end at udskrive en blankocheck og sige, at enhver, der har været udsat for en forbrydelse, får gratis psykologhjælp uden nogen begrænsninger i øvrigt, ud over hvad psykologen synes begrænsningen skal være.

Den form for blankocheck er jeg meget bekymret ved at udstede, for jeg kan slet ikke overskue, hvor mange milliarder vi kan nå op i, som psykologer mener det er nødvendigt at de skal have for en sådan ordning. Men er der kapacitets-

tetsmangel i det eksisterende system, så er det klart, at det er noget, man bør se på.

Kl. 13:18

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Karen Hækkerup for en kort bemærkning til ordføreren.

Kl. 13:18

Karen Hækkerup (S):

Jo, men det er jo velkendt, at der er kapacitetsmangel i forbindelse med at hjælpe voldtægts ofre, men det glæder mig, hvis hr. Tom Behnke og regeringen også er villige til at tage det med ind i det arbejde, som nu bliver sat i gang under justitsministeren.

Det sidste, jeg vil spørge til, handler om den frist, der er på at anmelde voldsepisoder i forbindelse med at kunne få erstatning. Vi hører jo tit, at der er problemer især for voldtægts ofre eller voldsofre, som har været udsat for en forbrydelse i udlandet, og som ikke opnår erstatning, enten fordi anmeldelsen er blevet afvist på den lokale politistation, eller fordi man først får den indgivet, når man vender tilbage til Danmark. Og selv om det kan dokumenteres, at man har været udsat for en forbrydelse, så falder man altså ned mellem to stole, fordi forbrydelsen har fundet sted i udlandet.

Er det noget, som De Konservative er villige til også at se på i det arbejde, som regeringen nu skal kigge på?

Kl. 13:19

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 13:19

Tom Behnke (KF):

Det er klart, at hvis det er sådan, at der er noget praktisk i den måde, man håndterer sagerne på, som fungerer uhensigtsmæssigt, så skal vi selvfølgelig se på det, men så er vi langt ud over, hvad der er et lovgivningsmæssigt anliggende.

Det er jo Erstatningsnævnet, som vurderer, om en anmeldelse er indgivet rettidigt, og der er en hovedregel, der hedder, at man skal indgive anmeldelse om f.eks. vold eller voldtægt inden for 24 timer, for at man kan komme ind under Erstatningsnævnets praksis, men Erstatningsnævnet kan rent faktisk give dispensation, hvis der er gode grunde til, at man ikke har kunnet indgive anmeldelsen tidligere. Deres grundsætning er altså, at en anmeldelse skal indgives uden unødigt ophold, men har der været nødtigt ophold, så kan man altså forlænge de 24 timer.

Det synes vi som udgangspunkt er en ganske god regel, men hvis den i praksis bliver admini-

streret på en uhensigtsmæssig måde, så må vi selvfølgelig se på det, og i så fald må vi tage en snak med ministeren, for så er det ikke et lovgivningsanliggende, men et ministeranliggende.

Kl. 13:20

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og det er fru Marianne Jelved.

Kl. 13:20

(Ordfører)

Marianne Jelved (RV):

Tak. Da den radikale ordfører på området ikke kan være til stede lige nu, er det blevet min opgave at gøre rede for Det Radikale Venstres synspunkter på beslutningsforslaget.

Det her forslag har flere sammenfald med B 88, som blev behandlet her i Folketinget for nogen tid siden, og her meddelte regeringen, at den ville nedsætte en arbejdsgruppe, der skulle se på en styrket indsats over for ofrene, hvilket vi ved den lejlighed noterede med tilfredshed. Nu ser vi naturligvis også frem til resultatet af det arbejde.

Vi synes, at det her forslag i lighed med B 88 har en række sympatiske intentioner, og at det helt overordnet er godt. Vi har nogle enkelte kommentarer til de fem hovedelementer.

Vedrørende forslaget om en erstatningskommission vil jeg sige, at vi synes, at det er et relevant tema. Ved behandlingen af B 88 var der en diskussion om, hvornår man kan få erstatning, også hvis der er frifindelse, og det tyder på, at der er god grund til at granske det her nøjere. Hvis ikke ministeren vil tage det med i sit udvalgsarbejde, kan en selvstændig kommission være en god idé.

Vedrørende forslaget om en erstatningsfond efter et svensk forbillede vil jeg sige, at vi synes, det lyder spændende, men vi synes også, det er en af de ting, som er egnet til at blive behandlet i det udvalg, som ministeren har nedsat.

Vedrørende frist for anmeldelse af vold vil jeg sige, at vi er enige med forslagsstillerne i, at en frist på 24 timer synes at være unødigt stram. Der kan altså ligge meget psykologi i, hvornår man overkommer at anmelde en sag. Det er klart, at politiets behandling af sagen styrkes, hvis den rent faktisk anmeldes uden unødigt ophold, men at gøre det til en betingelse for eventuel erstatning, at det er inden for 24 timer, lyder ikke helt hensigtsmæssigt. Også det bør udvalget tage med, i hvert fald for at se på de erfaringer, der er gjort indtil nu. Vi er helt åbne over for, at der gives adgang for ofrene til psykologbehand-

ling. Der er i forslaget ikke umiddelbart taget stilling til de konkrete økonomiske konsekvenser, men vi vil i hvert fald være villige til – hvis man kunne få tilvejebragt sådanne oplysninger – også at indarbejde det i vores finanslovforslag. Der må naturligvis være et fuldstændigt beslutningsgrundlag for finansieringen af forslaget, før vi kan træffe endelig beslutning om det.

Endelig er der det sidste element om underretning af ofrene, når gerningsmændene får udgang eller løslades. Der er selvfølgelig tale om en afvejning, som flere også har været inde på. Det kan give meget tryghed, mens gerningsmanden er spærret inde, men omvendt kan det så tilsvarende give utryghed, når man bliver gjort opmærksom på, at gerningsmanden slipper fri. Det er klart, at det må være individuelt, hvad man i den konkrete situation mener er det bedste. Vi er derfor enige i forslaget om en frivillig ordning, hvor det er offeret, der bestemmer, om man ønsker at være underrettet om de ting eller ej. Vi tænker særlig på de situationer, hvor det kan være, at politiet i forvejen er underrettet, og hvor der f.eks. er ægtefæller, der har truet deres nuværende eller tidligere ægtefælle. Her kan det være helt relevant, at man er opmærksom på, at der nu er udgang, hvis der fortsat hersker en stor grad af jalousi eller andet, der kan føre til kriminelle handlinger eller trusler derom.

Omvendt kan der være andre tilfælde, hvor der er lange domme for vold eller andet, og hvor man kan sige, at det måske mere er et spørgsmål om, at straffen er givet, og at det er ude af verden, og hvor offeret siger, at vedkommende måske ikke har behov for lige at blive mindet om, at han eller hun engang i nattelivet et eller andet sted blev udsat for en forbrydelse, som måske også er blevet bearbejdet for længst.

Samlet set er vi meget imødekommende over for forslaget her og også over for de enkelte elementer, og vi ser selvfølgelig frem til, hvad regeringen kommer frem til i det udvalgsarbejde, som blev annonceret tidligere på året.

Kl. 13:23

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og går videre, og det er fru Line Barfod.

Kl. 13:23

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Jeg er også helt enig i, at der er et stort behov for at se på, hvordan vi forbedrer indsatsen over for ofre, at vi tager det langt mere alvorligt, at man har behov for hjælp, når man har været udsat for

et overgreb, og at man skal blive en del af processen. Jeg synes, at det er værd at overveje flere af de ting, der står heri, og se nærmere på dem. Det er jo meget inspireret af det besøg, Retsudvalget havde i Sverige, og der er flere ting, som vi kan se på og lære af dér, ligesom vi også, da vi for nogle år siden var i Canada, hørte om nogle ting, bl.a. at man får underretning om, hvad der sker i sagen, hvilket også er med her.

Jeg tror, at noget af det, vi generelt skal til at se langt mere på i Danmark, og som vi nu tager et lille skridt med i forhold til konfliktråd, er hele det begreb, der hedder genoprettende ret eller opbyggelig ret – afhængigt af, hvordan man oversætter – altså det, at vi i den måde, vi traditionelt har gennemført retssager på både i Danmark og i andre vestlige lande, i høj grad har taget processen fra de mennesker, som har været udsat for forbrydelsen, så de ikke længere er en del af det, men bare skal møde op som vidner, og det ligesom ikke rigtig har noget med dem at gøre. Det er samfundet, der tager det på sig.

Der er selvfølgelig på den ene side noget sympatisk og noget meget vigtigt i forhold til opbygningen af et retssamfund i, at samfundet går ind og siger: Vi vil ikke acceptere, at der er nogle borgere her, der bliver udsat for overgreb, og derfor sørger vi for, at den skyldige bliver straffet. Men omvendt betyder det altså, at de mennesker, der er ofre for forbrydelsen, føler, at det ligesom ikke rigtig har noget med dem at gøre, og at de slet ikke rigtig får lov til at komme til orde med den måde, som en traditionel retssag fungerer på.

Det er det, man prøver at ændre på i opbyggelig ret, hvor man går ind og ser på, hvordan de mennesker, der er blevet berørt af den her forbrydelse, kan blive en del af processen igen, hvordan man kan tage dem med ind, og hvordan man kan se på, hvad der skal til, for at de kommer bedst muligt igennem det. Det tror jeg at vi skal se langt mere på – og der er også lidt af de tiltag, der ligger her, der jo går ud på det – for det ville jo også betyde, at man kunne få nogle aftaler om: Hvordan skal ofret underrettes fremover om, hvad der sker? Hvad kan man lave af aftaler for at sikre, at ofret ikke risikerer at møde sin gerningsmand igen, hvis hun eller han er bange for det osv.? Hvad er det, der skal til? Og man kan se på, hvad der kan gøres i forhold til erstatning, i forhold til psykologhjælp og andet.

Jeg synes selvfølgelig, at det er fint, at ofre for personfarlig kriminalitet får ret til psykolog-

hjælp, det er der overhovedet ingen tvivl om. Det burde være indført for flere år siden, at der ikke var så mange barrierer. I det hele taget er det jo besynderligt med det sundhedssystem, vi har, at man har ret til at få behandlet et ben gratis, hvis det er brækket, men at man ikke har ret til automatisk at komme hen og få hjælp, hvis man har problemer af psykisk art, og det kan altså være mindst lige så invaliderende som et brækket ben. Hvis man får en hurtig hjælp uden det store bureaukrati, kommer man som regel også hurtigere igennem det.

Der er også andre ting end det, der står her, som der kan være behov for at se på. I det hele taget er det, der handler om hurtigt at få nogle svar, hurtigt at få en afgørelse i forhold til erstatning osv., rigtig vigtigt, så man også kan holde op med at være offer. For noget af det, som vi nok også skal til at se på, er, at det er vigtigt ikke at fastholde folk i at være ofre. Og som systemet er bygget op i dag, bliver man altså fastholdt i at være offer i ganske lang tid, fordi det er afgørende i forhold til erstatning, psykologhjælp osv. Og nogle gange går der rigtig, rigtig lang tid, før man får afgørelsen, og så skal man blive ved med at se på sig selv som offer. Derfor tror jeg, at noget af det, vi også skal have med, og som jeg håber kan komme med i noget videre udvalgsarbejde og arbejdsgruppearbejde, er, at der skal være en meget hurtig sagsbehandling i de her sager, så vi hurtigt får folk til at holde op med at være ofre.

Så der er flere gode intentioner i det her, som jeg mener at vi skal arbejde videre med. Det er ikke alt, vi er hundrede procent enige i, men vi mener, at intentionerne er rigtig gode, og at det er noget, som der er behov for at arbejde med.

Kl. 13:27

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så går vi over til ordføreren for forslagsstillerne, fru Karen Hækkerup.

Kl. 13:27

(Ordfører for forslagsstillerne)

Karen Hækkerup (S):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for en ualmindelig positiv modtagelse af Socialdemokraternes forslag til, hvordan vi kan styrke indsatsen over for mennesker, som har været udsat for personfarlig kriminalitet, og som altså er ofre.

Jeg vil gerne vende tilbage til det, som fru Line Barfod sagde næsten afslutningsvis, hvor fru Line Barfod sagde, at det er vigtigt, at vi begynder at fokusere på, hvordan man kan holde op med at være offer. Jeg er simpelt hen så enig,

Det der med, at man er offer, er en situation, hvor man er henvist til at være magtesløs, hvor man er afventende, og hvor man er den, der er den slæde. Jeg tror, det er rigtig vigtigt, at vi begynder at fokusere på, at når man har været udsat for en forbrydelse, er man overlever; man er den, der har klaret det, man er den, der skal ud på den anden side, man er den, der skal lære at leve med det, der er sket. Der er ikke nogen, der kan leve med at være et offer et helt liv. Der er ikke nogen, der kan leve med altid at skulle være den, det er synd for, eller som er et offer. De, som har udstået de her voldsomme forbrydelser, og som altså har klaret det, skal bakkes op også i at kunne finde ud af at leve med den forbrydelse, som de altså har været udsat for.

Socialdemokraternes forslag, som vi lige har behandlet, indeholder fem punkter, der bl.a. handler om, at vi skal give større erstatninger til dem, som er ofre, eller som har været udsat for personfarlig kriminalitet. Der vil jeg gerne sige, at jeg er utrolig glad for, at der så bredt blandt Folketingets partier lyder en samstemmede interesse i, at vi skal have hævet erstatningerne. Jeg synes virkelig, at det er dybt krænkende, at et voldtægtsoffer, som eksempelvis har været udsat for fuldbyrdet voldtægt, kan få i omegnen af 70.000 kr. i erstatning. Jeg synes virkelig, at det er meget, meget få penge, når man tænker på, hvor stort et ar på sjælen et voldtægtsoffer har, og også tænker på, hvor invaliderende det kan være rigtig, rigtig mange år fremover i et voldtægtsoffers liv, at man har været den forbrydelse igennem.

Ganske ofte sker der jo det med voldtsofre, uanset om de har været udsat for voldtægt, eller om det er seksuelle overfald, eller om det bare er almindelig personfarlig kriminalitet, at de jo altså bliver invalideret ganske grusomt. For én ting er, at sårene heler; noget andet er, at sjælen også skal med. Mange kommer i den situation, at de runder de 120 sygedage, de mister deres arbejde, deres liv bliver lagt i ruiner, deres økonomi falder sammen. Og så handler det her ikke længere bare om, at man har været udsat for en forbrydelse; så handler det om mennesker, som lige pludselig befinder sig på kanten af deres eksistens på grund af noget, som er kommet til dem udefra. Der skal vi altså blive langt bedre til at gå ind og støtte op og hjælpe de mennesker, som er så ulykkelige og så uheldige at være dem, der bliver ramt af forbrydelser, sådan at deres liv ikke braser sammen.

Det var noget af det, vi så på, da Retsudvalget sidste sensommer var i Sverige. Jeg tror, vi var rigtig mange, som blev rigtig godt inspireret af de gode ting, man gør i Sverige. Det har vi i hvert fald kunnet se på antallet af beslutningsforslag, som Folketinget har behandlet, efter at Retsudvalget kom tilbage fra Sverige. Stort set alle partier har ladet beslutningsforslag fremstille, som tager udgangspunkt i de erfaringer, vi fik med fra det svenske. For i Sverige har de en helt anden tilgang til det med at være udsat for en forbrydelse. Hos dem handler det om, at man tager ofret i hånden og hjælper ofret igennem, sådan at offertiden kan blive overstået hurtigst muligt, men også så den bliver overstået så smertefrit som overhovedet muligt.

Hjemme hos os skal man kæmpe for at få sin erstatning, og den ikke særlig høj, når den kommer. I Sverige er det omvendt, der ringer de selv og spørger: Er pengene kommet? Er der noget, vi kan gøre for dig? Hvordan kan vi hjælpe dig mere? Jeg synes, at vi skal prøve at se, om vi ikke også i Danmark kunne blive langt mere menneskelige i den måde, hvorpå vi ser på mennesker, som har været udsat for forbrydelser. De har været meget igennem og har ikke også kræfter til at skulle kæmpe med et stift system, som ikke er indrettet til at være smidigt.

Jeg er glad for, at Folketinget bakker op om de større erstatninger, som Socialdemokraterne synes at vi skal have, og jeg er også tilfreds med, at justitsministeren vil vælge at nedsætte en hurtigtarbejdende arbejdsgruppe. Det trøster mig rigtig meget, at den er hurtigtarbejdende, især når man tænker på erfaringerne med regeringens kommissioner; det er jo ikke noget, der normalt går alt for hurtigt. Så en hurtigtarbejdende arbejdsgruppe er måske noget, vi kan håbe på engang at se resultatet af.

Jeg også glad for tilslutningen til, at vi etablerer en erstatningsfond, hvor alle, som får en dom, skal indbetale 500 kr., som så kan gå til bl.a. erstatninger, men også til forskning og til eksempelvis det, som SF er inde på, nemlig offerrådgivning.

SF rejser spørgsmålet om, hvordan vi kan bakke op om offerrådgivningen. Jeg tror, der er mange mennesker i Danmark, der slet ikke kender vores system. Men er man udsat for en forbrydelse, har vi faktisk et system, der er landsdækkende. Hvis man ringer til offerrådgivningen, kommer der en frivillig hjælper ud til en,

som kan være der i den første tid, kan hjælpe med at træffe aftaler og med at finde ud af, hvor man skal søge behandling. Skal man på krisecenter? Skal man have taget kontakt til familie eller arbejdsplads? Den første akutte hjælp kan man få, hvis man henvender sig til offerrådgivningen. Det er et landsdækkende system, som opererer i alle egne af landet, og hvor frivillige har døgnvagter for at være parate, hvis der skulle være nogen, der får brug for dem.

Kl. 13:33

De her frivillige, som altså arbejder der for at hjælpe, når uheldet er ude og mennesker bliver udsat for forbrydelser, får ikke betalt deres transportudgifter, og de har længe fremført det som dybt urimeligt, at de rent faktisk skal have penge op af lommen for at hjælpe. Det synes vi hos Socialdemokraterne også er urimeligt, og jeg kan notere mig, at det jo var med i det beslutningsforslag, som SF fremlagde, som hed B 88. Det er ikke specifikt nævnt i vores forslag, som hedder B 179. Men der kan man jo se, hvor meget bedre man kan blive, når man arbejder sammen, og når SF og S lægger forslagene sammen, ender vi faktisk med en offerpakke, der er tæt på at være fuldkommen.

Så jeg er glad for, at Folketinget har bakket op både om de initiativer, som Socialdemokraterne har foreslået, og også om dem, som SF tidligere har lagt frem, og som nu indgår i det udvalgsarbejde, som justitsministeren altså vil igangsætte. Hvor er det rart, at tingene får lov til at arbejde videre – at ministeren ikke bare jorder de gode ting, som kommer. Det er en ny stil, den her regering udviser, hvor man rækker hånden ud, når oppositionen rent faktisk har nogle gode bud på hjerte. Det glæder mig meget, for det er i alles interesse, ikke mindst i de mange menneskers, som hver eneste dag kæmper med at have været udsat for en forbrydelse.

Kl. 13:34

Første næstformand (Svend Auken):

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

4) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 177:

Forslag til folketingsbeslutning om muskelhundetegn m.v.

Af Benny Engelbrecht (S) m.fl.
(Fremsættelse 14.04.2009).

Sammen med dette punkt foretages:

5) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 184:

Forslag til folketingsbeslutning om visse hundetyper, mundkurvspåbud, linepåbud m.v.

Af Marlene Harpsøe (DF) m.fl.
(Fremsættelse 16.04.2009).

Kl. 13:34

Forhandling

Første næstformand (Svend Auken):

Forhandlingen er åbnet. Justitsministeren.

Kl. 13:35

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Som formanden var inde på, behandler vi jo to beslutningsforslag, og derfor kommenterer jeg også begge beslutningsforslag heroppefra.

I det første beslutningsforslag, der er fremsat af Socialdemokraterne, pålægges regeringen at indføre særlige regler om muskelhunde. Det andet beslutningsforslag, der er fremsat af Dansk Folkeparti, pålægger regeringen at fremsætte et lovforslag, hvorefter alle hunde over 6 måneder skal føres i snor i byområder. Herudover lægges der i beslutningsforslaget også op til flere initiativer vedrørende muskelhunde. Dansk Folkeparti foreslår således bl.a., at muskelhunde skal holdes i snor og være iført mundkurv, når de færdes udendørs.

Hvad er så forholdene nu? Som det er nævnt i begge beslutningsforslag, er det i de senere år blevet stadig mere udbredt herhjemme at holde muskelhunde. Ifølge Dansk Kennel Klub findes der ca. 20.000 muskelhunde i Danmark, og det er mange flere end tidligere. Det er en udvikling, som naturligvis kan give anledning til stor bekymring. Meget ofte bringer medierne således historier om episoder, hvor muskelhunde har overfaldet andre dyr, nogle gange med voldsomme skader til følge. Så jeg forstår så udmærket, at det optager rigtig mange borgere og også politikerne her på Christiansborg.

Der er tale om et område, hvor regeringen allerede har taget flere initiativer. Regeringen skærpede således hundeloven i 2003, og i febru-

ar i år har jeg sørget for, at der nu bliver en grundig, men samtidig meget hurtig vurdering af, hvilke yderligere tiltag vi kan tage over for de farlige hunde. Det vender jeg tilbage til. Det er i øvrigt ikke længe siden, at vi her i Folketingssalen drøftede emnet farlige hunde. Det var den 2. april i år, hvor SF's beslutningsforslag nr. B 111 om skærpede krav til besiddelse af muskelhunde m.v. blev førstebehandlet.

Jeg vil godt slå fast, så det ikke misforstås: Regeringen lægger afgørende vægt på at sikre, at hunde ikke skaber utryghed for deres omgivelser. Det skal være muligt for familier, for børn, for alle mennesker i det her samfund trygt at kunne gå rundt uden at risikere at blive angrebet af en bidsk, arrig muskelhund. Regeringen er derfor også positiv over for alle nye tiltag, som kan løse problemet med de farlige hunde. Men man bliver også nødt til at gøre det på den rigtige måde, på den seriøse måde og ikke bare på den fingerknipsende, følsomme måde, for vi skal have løst den her problematik.

Der er mange forskellige forslag fra Folketingets partier om, hvordan de her problemer kan løses, og derfor tror jeg, at vi skal vælge den rigtige vej frem. Regeringen er imod muskelhundene. Vi vil gerne have forbudt mange af de her hunde, men man skal gøre det på den rigtige og på den saglige måde. Årsagen til, at vi også vil forbyde nogle af de her hundetyper, er, at det skal være trygt og sikkert for mennesker at færdes på gaderne i Danmark.

Men hvad er problematikken så? Ja, man kommer i hvert fald ikke uden om at tage stilling til det grundlæggende problem: Hvad er en såkaldt kamp- eller muskelhund? Det er der jo ikke nogen af de politiske partier, de mennesker, som ytrer sig i debatten, som har kunnet definere. Det er unægtelig også et særdeles vanskeligt spørgsmål. Det vil jeg ikke forsøge at svare på i dag. Det skal vi altså have hjælp til. Jeg forstår udmærket, at der kan være stor utålmodighed i den her sag, men det er samtidig vigtigt, at vi handler på en måde, der sikrer en effektiv og holdbar lovgivning, som også kan håndhæves. Derfor er det nødvendigt at samle de sagkyndige på området, så de kan finde frem til en effektiv løsning på problemstillingen. Det er netop det, regeringen har gjort, da regeringen nedsatte udvalget om hunde i februar måned.

Udvalget om hunde skal bl.a. overveje, hvilke tiltag der kan være egnede i en styrket indsats over for de farlige hunde. Udvalget er i den forbindelse bl.a. blevet bedt om at overveje, om